

ΚΟΠΈΛΙ

κοπέλι, το, ουσ. [μσν. κοπέλιν <υποκορ. του ουσ. κοπέλα]. **1.** (χαϊδευτικά) αγόρι ή νεαρός άντρας. Απαντάται κυρίως στην Κρήτη: «ίντα κάνει το κοπέλι;» και, κατ' επέκταση, ο Κρητικός: «όταν πήγα διακοπές στη Κρήτη δεν υπήρξε κοπέλι που να μη μ' εξυπηρετήσει!». **2.** ο σωματοφύλακας, ο μπράβος: «ήρθε ο τάδε με τα κοπέλια του». **3.** ο μαθητευόμενος τεχνίτης, το τσιράκι: «είναι κοπέλι ακόμα κοντά στον τάδε μάστορα».

- κατά τον Μαστρογιάννη και τα κοπέλια του, οι μαθητευόμενοι τεχνίτες αποκτούν τη νοστροπία του μάστορα δίπλα στον οποίο μαθήτευσαν, αλλά τις πιο πολλές φορές λέγεται επιτιμητικά για κείνους που έχουν κακές συναναστροφές και φέρονται ανάλογα: «αφού ο μπαμπάς του ήταν χαρτοπαίχτης, βγήκε κι ο γιος χαρτοπαίχτης, γιατί κατά τον Μαστρογιάννη και τα κοπέλια του». Συνών. *μ' όποιον δάσκαλο καθίσεις, τέτοια γράμματα θα μάθεις / με (το) στραβό αν (σαν) κοιμηθείς, το πρωί θ' αλληθωρίσεις*.

- λέγε λέγε το κοπέλι, κάνει τη γριά και θέλει, όλα τα καλά αποτελέσματα επιτυγχάνονται με την επιμονή και την υπομονή: «δεν είχε σκοπό να τον βοηθήσει με καμιά κυβέρνηση, αλλά λέγε λέγε το κοπέλι, κάνει τη γριά και θέλει κι έτσι τον κατάφερε να τον βολέψει σε μια θέση του δημοσίου».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας